

předpise stanoveno, že by v železničním řízení stavebním na Slovensku a Podkarpatské Rusi nemusily býti subjekty, jimž má býti odňato právo, individuálně pozvány k řízení a dána jim tak možnost, aby se k projektu vyjádřily. Není-li však pro obor stavebního práva železničního na Slovensku a Podkarpatské Rusi podobného ustanovení, pak ovšem je nař. rozhodnutí, jež bylo vydáno, aniž byla dána st-li možnost k účasti na řízení, stíženo podstatnou vadou řízení.

Žal. min. obhajuje nař. rozhodnutí ve svém odvodním spise také tím, že v daném případě se zástupce st-lův politické pochozí komise 21. srpna 1929 zúčastnil a neměl proti projektu námitky. Tato obhajoba se opírá o to, že podle protokolu o zmíněné politické pochůzce učinil k projektu prohlášení přítomný zástupce okr. úřadu ve Staré Ďale současně jako zástupce předsedy vicinální skupiny Fýr—Perbete. Po stránce právní dovolává se odvodní spis ustanovení § 42 odst. 1 zák. čl. I:1890, podle něhož správa vicinálních cest náleží předsedovi silniční komise. Než soud nemohl ani v tomto bodě dáti žal. úřadu za pravdu.

Stížnost tvrdí výslovně a žal. úřad to nijak nepopírá, že zástupce okr. úřadu, při komisi 21. srpna 1929 přítomný, neměl zmocnění jménem komise se jednání zúčastniti a že komise také o věci vůbec nevěděla. Kompetence silniční komise je pak upravena v § 41 zák. čl. I:1890. Podle tohoto ustanovení náleží silniční komisi mimo jiné provádění stavby cesty, její udržování a správa (kezelés), podle bodu f) taxativního výpočtu pak všeobecně dozor a kontrola administrace (közígazgatásanak felügyelete és ellenőrzése) cesty. Při srovnání tohoto zákonného ustanovení s předpisem § 42 odst. 2, podle něhož jest úkolem předsedy komise administrace cest (közútak közígaztása), nemůže býti pochybností, že předsedovi náleží jen běžná činnost při správě cest, kdežto jakékoli dispoice, jež mají reiflex na podstatu, udržování a správu cest, jsou vyhrazeny přímo komisi, která o nich jedná vzhledem k ustanovení § 39 odst. 3 zák. čl. I:1890 ve sboru. Z toho plyne však důsledek, že v řízení, které se dotýká podstaty vicinální cesty, může předseda silniční komise zastupovati silniční komisi podle § 41 zák. čl. I:1890 pouze na základě usnesení této komise. Ježto v daném případě, jak je žal. úřadem nepopřeno, nevystupoval zástupce předsedy komise při jednání 21. února 1929 na základě zmocnění komise, ač k dispoicím s cestou, s nimiž souhlasil jménem předsedy komise, byla oprávněna podle zákona jen komise a nikoli její předseda, není možno uznati, že při zmíněném komisionálním jednání byla komise vůbec zastoupena.

Podle toho, co bylo uvedeno, nebylo vydáno nař. rozhodnutí min. železnic po řádném řízení správním, pročež slušelo je už z tohoto důvodu zrušiti podle § 6 zákona o ss.

Č. 12.924.

Samospráva obecní. — Řízení správní: * »Zvláštním osobním zájmem«, který po rozumu § 5 nov. k obec. zřiz. č. 76/1919 Sb. vylučuje člena obec. zastupitelstva (rady, komisi) z účasti na jednání,

jest i zvláštní osobní zájem, který člen ten má na určitém vyřízení prodávané věci z důvodu osobního nepřátelství, jež chová vůči osobě, o jejíž věc jde, nebo vůči jejímu právnímu zástupci ve věci.

(Nález z 3. června 1937 č. 11.544/37.)

V ě c: Jana D. a Dr. Karel R. v Teplicích-Šanově (adv. Dr. Karel Jindřich Stradal z Teplic-Šanova) proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 17. července 1934 a 16. září 1934 o dávce z přírůstku hodnoty nemovitosti.

V ý r o k: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

D ů v o d y: Jana D. a Dr. Karel R. prodali:

1. smlouvou trhovou z 18. února 1932 manželům Františku a Alžbětě F. části parcel č. kat. 861, 862/3 a 863 v Teplicích-Šanově a
2. smlouvou trhovou z 20. února 1932 Marii O. část parcely č. kat. 861 a parcelu č. kat. 860/1 v Teplicích-Šanově.

Výměrem a dvěma platebními rozkazy z 27. prosince 1932 odepřel městský úřad v Teplicích uznati převody těchto parcel za osvobozené od dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti podle § 55 zákona č. 45/1930 Sb. a vyměřil z nich dávku.

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím odvolání prodávajících v postupu instančním zamítl.

Stížnosti podané k nss běrou v odpor nař. rozhodnutí shodně odůvodněná, pokud jimi žal. úřad vyslovil, že nebyl prokázán první z předpokladů osvobození převodu od dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti podle § 55 zákona č. 45/1930 Sb., t. j., že převod nastal již v roce 1931.

O obou stížnostech, které formulují stejné námitky, uvážil nss takto:

Stížnosti namítají v první řadě, že celé řízení je zmatečné, poněvadž 1. starosta města H., který vzhledem k osobnímu nepřátelství k právnímu zástupci st-lů byl pro podjatost z rozhodování o věci vyloučen, zúčastnil se schůzí obec. rady a obec. zastupitelstva, v nichž se o věci jednalo, a osobně provedl akt vyměření dávky (§ 5 obec. nov. č. 76/1919 Sb.), 2. oněch schůzí obec. zastupitelstva a obec. rady se zúčastnil také městský sekretář Dr. K., z týchž důvodů a na základě téhož předpisu podjatý. Žal. úřad stejnou námitku vznesenou v odvoláních zamítl s odůvodněním, že není zákonného ustanovení, které by vylučovalo v administrativním řízení před samosprávnými úřady podjaté osoby z výkonu úřadu. Předpisy § 11 spr. řádu platí výlučně pro politické úřady a nemohou býti vztahovány na úřady samosprávné. Stížnosti označují názor ten za nesprávný. Soud o této námitce uvážil:

Žal. úřad uvádí, že není zákonného ustanovení, které by vylučovalo v administrativním řízení před samosprávnými úřady podjaté osoby z výkonu úřadu. Poněvadž nelze předpokládati, že by žal. úřadu byl znám předpis § 5 novely k obec. zřiz. č. 76/1919 Sb., dlužno patrně v uvedeném passu nař. rozhodnutí shledávati projev právního názoru, že důvod podjatosti st-li uplatňovaný, totiž osobní nepřátelství starosty obce vůči jejich právnímu zástupci, nespadá pod pojem podjatosti, jak

jej definuje cit. § 5 obec. nov. Vycházejí z tohoto názoru a vyloučiv možnost použití na řízení před úřady samosprávnými § 11 spr. řádu dospěl pak žal. úřad k závěru, že není zákonného ustanovení, které by v řízení před úřady samosprávnými vylučovalo z výkonu úřadu osoby podjaté z důvodu osobního nepřátelství vůči straně nebo jejímu zástupci.

Proti názoru, že nelze na řízení před úřady samosprávnými aplikovati ustanovení § 11 spr. řádu, stížnosti nebrojí, nýbrž opírají svou námitku toliko o ustanovení § 5 nov. č. 76/1919 Sb. Pokud stížnosti namítají na základě tohoto předpisu zmatečnost řízení také z toho důvodu, že se jednání a rozhodování věci zúčastnil městský sekretář Dr. K., nebylo možno dáti jim za pravdu.

Podle § 5 obec. nov. č. 76/1919 Sb. nesmí býti přítomen jednání a usnesení zastupitelstva, rady a komisi, aniž se ho zúčastníti »člen dotčeného sboru«... Předpis ten vztahuje se tedy výslovně jen na osoby, které jsou členy dotčeného sboru. Těmi jsou pouze oni, kteří do toho kterého sboru jako členové jeho byli zvoleni (§ 9 vol. řádu do obcí), nikoli však vedoucí úředníci konceptní a odborní, třebaš podle § 9 nov. č. 76/1919 Sb. mají právo a povinnost schůzí oněch sborů, pokud jednají o otázkách spadajících do jich služebního oboru, s hlasem poradním se zúčastníti.

Jinak má se věc, pokud jde o starostu města H., který nesporně členem obec. zastupitelstva, resp. obec. rady byl a tedy spadá pod § 5 nov. č. 76/1919 Sb. Ohledně toho může býti na sporu jen otázka, spadá-li podjatost z důvodu osobního nepřátelství mezi důvody, které podle cit. § 5 člena sboru z přítomnosti a účasti při jednání vyloučují. Podle cit. § 5 nesmí člen sboru býti přítomen jednání a usnesení a zúčastníti se ho, »jde-li o zvláštní osobní ať soukromý nebo veřejný zájem jeho nebo uvedených tam osob mu blízkých. Označuje-li se tu za důvod vyloučení »zvláštní osobní ať soukromý nebo veřejný zájem« člena sboru (resp. jeho příbuzných), aniž se pojem ten blíže co do obsahu vymezuje, nutno míti zato, že výraz ten zahrnuje vše, co pojmově pod něj spadá. Pojmově spadá pak pod »zvláštní osobní zájem« zajisté nejen materiální zájem na věci samé, nýbrž i zvláštní zájem na věci z důvodu osobního vztahu k osobě, o jejíž věc jde, a tedy také z důvodu osobního nepřátelství vůči ní. M o t i v »osobního zájmu« leží již mimo jeho pojem a je proto pro vymezení pojmu lhostejný. Zákon chtěl zřejmě vyloučiti z účasti na jednání člena, který má — ať už z jakéhokoli důvodu — zvláštní svůj osobní zájem na tom, aby ta která věc byla určitým způsobem ve sboru vyřízena, zájem, který přesahuje objektivní zájem, jež má nebo má míti na věci jako úřední činitel a orgán obce. Ovšem musí to býti vždy »zvláštní osobní zájem«, tedy zájem ryze individuální, prýstící z momentů subjektivních; nestačí zájem kotvící v příslušnosti k nějaké vrstvě nebo skupině společenské, nebo plynoucí jen z různosti názorů ať politických, ať sociálních nebo jiných.

Veden těmito úvahami dospěl soud k názoru, že i zájem, který má člen sboru na tom, aby věc ve sboru projednávaná byla určitým způsobem vyřízena, z důvodu osobního nepřátelství vůči tomu, o jehož věc jde, nebo vůči jeho právnímu zástupci ve věci té, spadá pod »zvláštní

osobní zájem« ve smyslu § 5 obec. nov. č. 76/1919 Sb. a tedy po případě člena onoho z přítomnosti, resp. účasti na jednání a usnášení o věci vylučuje. Opačný názor žal. úřadu je v rozporu se zákonem. —

Č. 12.925.

Pojišťovací právo: Chromolitograf, který přenáší dodané výkresy na kámen, koná práce převážně duševní ve smyslu § 1 odst. 2 zákona č. 26/1929 Sb.

(Nález z 5. června 1937 č. 13.154/37.)

Prejudikatura: Boh. A 6125/26, 7896/29.

Věc: Firma Brüder Willner v Teplicích-Šanově proti rozh. min. soc. péče z 29. září 1934 o pensijním pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Úřadovna B Všeobecného pensijního ústavu v Praze prohlásila výměrem z 16. listopadu 1931 Josefa P. jako litografa v zaměstnání u stěžující si firmy od 19. října 1931 za pojištěním povinna. Odvolání firmy z tohoto výměru zem. úřad v Praze nevyhověl.

Nař. rozhodnutím min. soc. péče dalšímu odvolání firmy rovněž nevyhovělo v podstatě proto, že vlastní činnost Josefa P., spočívající v propracování návrhu (kresby), dlužno považovati za činnost kresličskou, která není pouhou manuální zručností, nýbrž je k ní zapotřebí značné schopnosti pozorovací, představitosti a výcviku převyšujícího míru obecného školního vzdělání. Činnost takovou dlužno hodnotiti jako převážně duševní. Skutečnost, že při pracích Josefa P. nešlo o kreslení z volné ruky a že on nekreslil vlastní (originální) návrhy, nýbrž že cizí výkres jen obkreslil (okopíroval), je nerozhodná, neboť toto stadium bylo pouze pomocným prostředkem k vlastním jeho pracím, spočívajícím v detailním prokreslování kopie. Ostatně při zhotovování několika-barevných kopií musil si P. předem výkres rozložit podle barev, resp. odstínů na několik částí a zhotoviti si dílčí kopie podle barev, takže i tato činnost vyžadovala již sama o sobě určité činnosti kombinující a tvůrčí a nebyla jen mechanickým okopírováním výkresu. Práce konané Josefem P. zakládají podle ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 26/1929 Sb. pojistnou povinnost. In eventum zakládá se jeho pojistná povinnost též na ustanovení § 1 odst. 1, bodu 6, lit. c) cit. zákona, ježto podle způsobu jeho zaměstnání dlužno ho zahrnouti do kategorie kresličů.

O stížnosti vytýkající tomuto rozhodnutí vadnost řízení a nezákonnost uvažoval nss takto: — — — —

Zjištěnou činnost Josefa P. u stěžující si firmy kvalifikoval žal. úřad jako práce převážně duševní ve smyslu § 1 odst. 2 zákona č. 26/1929 Sb. a vyslovil jeho pojistnou povinnost především podle tohoto ustanovení.

Stížnost obrací se námitkou nezákonnosti nař. rozhodnutí proti aplikaci tohoto předpisu na zaměstnání Josefa P. Dovolávajíc se nálezů Budw. 7452 A/1910 a Boh. A 2977/23, stížnost dovozuje, že vytčené tam pojmové znaky práce převážně duševní dopadají sice na tvůrčí čin-